

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 19ης Μαρτίου 2013*

«Τελωνειακή ένωση — Εισαγωγή μπανάνας προελεύσεως Ισημερινού — Είσπραξη a posteriori εισαγωγικών δασμών — Αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών — Άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', και άρθρο 239 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 — Σφάλμα των τελωνειακών αρχών — Πρόδηλη αμέλεια του ενδιαφερομένου»

Στην υπόθεση T-324/10,

Firma Léon Van Parys NV, με έδρα την Αμβέρσα (Βέλγιο), αρχικώς εκπροσωπούμενη από τους P. Vlaemminck και A. Hubert, στη συνέχεια από τους P. Vlaemminck, R. Verbeke και J. Auwerx, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από το

Βασίλειο του Βελγίου, εκπροσωπούμενο από τους J.-C. Halleux και M. Jacobs, επικουρούμενους από τον P. Vander Schueren, δικηγόρο,

παρεμβαίνον,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους L. Kerpenne και F. Wilman,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή περί μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως C(2010) 2858 τελικό της Επιτροπής, της 6ης Μαΐου 2010, που διαπιστώνει ότι δικαιολογείται η χρέωση εισαγωγικών δασμών a posteriori και ότι είναι δικαιολογημένη η διαγραφή δασμών έναντι ενός οφειλέτη, όχι όμως έναντι κάποιου άλλου οφειλέτη σε μια συγκεκριμένη περίπτωση,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. J. Forwood, πρόεδρο, F. Dehousse και J. Schwarcz (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Νοεμβρίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Μεταξύ 22 Ιουνίου 1998 και 8 Νοεμβρίου 1999 η προσφεύγουσα εταιρία, Firma Léon Van Parys NV, κατέθεσε, μέσω του εκτελωνιστή της, 116 διασαφήσεις εισαγωγής μπανάνας προελεύσεως Ισημερινού στην τελωνειακή υπηρεσία της Αμβέρσας (Βέλγιο).
- 2 Οι διασαφήσεις εισαγωγής στηρίζονταν σε 221 πιστοποιητικά εισαγωγής, φερόμενα ως εκδοθέντα από το Βασίλειο της Ισπανίας, που παρείχαν τη δυνατότητα εισαγωγής μπανάνας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, στο πλαίσιο δασμολογικής ποσοστώσεως με καταβολή μειωμένου δασμού 75 ευρώ ανά τόνο, δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της μπανάνας (ΕΕ L 47, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 3290/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με τις προσαρμογές και τα μεταβατικά μέτρα στον τομέα της γεωργίας που είναι αναγκαία για την εφαρμογή των συμφωνιών οι οποίες έχουν συναφθεί στο πλαίσιο των πολυμερών εμπορικών διαπραγματεύσεων του Γύρου της Ουρουγουάης (ΕΕ L 349, σ. 105), μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1998, και δυνάμει του κανονισμού 404/93 και του κανονισμού (ΕΚ) 2362/98 της Επιτροπής, της 28ης Οκτωβρίου 1998, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 σχετικά με το καθεστώς εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα (ΕΕ L 293, σ. 32), για το από 1ης Ιανουαρίου 1999 και μετέπειτα χρονικό διάστημα.
- 3 Με έγγραφο της 1ης Φεβρουαρίου 2000 η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολεμήςεως της Απάτης (OLAF) πληροφόρησε τις βελγικές τελωνειακές αρχές ότι είχαν χρησιμοποιηθεί για την εισαγωγή μπανάνας εντός της Κοινότητας πλαστά ισπανικά πιστοποιητικά εισαγωγής, με πλαστές σφραγίδες της αρμόδιας για την έκδοση των εγγράφων αυτών ισπανικής αρχής. Μετά από σχετική έρευνα οι τελωνειακές αρχές ανακάλυψαν ότι τα 221 πιστοποιητικά εισαγωγής που είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα στην τελωνειακή αρχή της Αμβέρσας, την περίοδο από 22 Ιουνίου 1998 μέχρι 8 Νοεμβρίου 1999, αντιστοιχούσαν σε πλαστά ισπανικά πιστοποιητικά.
- 4 Στις 5 Ιουλίου 2002 η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως συνέταξε πρακτικό περιλαμβάνον τις σχετικές διαπιστώσεις, το οποίο απέστειλε μεταξύ άλλων στην προσφεύγουσα και στον εκτελωνιστή (στο εξής: πρακτικό της 5ης Ιουλίου 2002). Από το πρακτικό της 5ης Ιουλίου 2002 προκύπτει ότι 233 πιστοποιητικά εισαγωγής που χρησιμοποίησε η προσφεύγουσα αντιστοιχούν σε πλαστά ισπανικά πιστοποιητικά, 221 από τα οποία προσκομίστηκαν στην Αμβέρσα και 12 στο Αμβούργο (Γερμανία). Κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 8 Νοεμβρίου 1999 χρησιμοποιήθηκαν 107 πιστοποιητικά, το σύνολο των οποίων είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα στην τελωνειακή υπηρεσία της Αμβέρσας.
- 5 Με έγγραφο της 26ης Ιουλίου 2002 η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως επέβαλε στην προσφεύγουσα και στον εκτελωνιστή την υποχρέωση καταβολής ποσού 7 084 967,71 ευρώ για τις εισαγωγές μπανάνας από 1ης Ιανουαρίου 1998 μέχρι 8ης Νοεμβρίου 1999, που αντιστοιχούν σε δασμό 850 ευρώ ανά εισαγόμενο τόνο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 404/93.
- 6 Στις 28 Νοεμβρίου 2003 η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως συνέταξε συμπληρωματικό πρακτικό, όπου γινόταν λόγος μεταξύ άλλων περί των αποτελεσμάτων της ζητηθείσας δικαστικής συνδρομής στην Πορτογαλία, στην Ισπανία και στην Ιταλία, στο πλαίσιο της έρευνας σχετικά με τα πλαστά ισπανικά πιστοποιητικά εισαγωγής.
- 7 Μετά την εκ μέρους της προσφεύγουσας και του εκτελωνιστή αμφισβήτηση της a posteriori υποχρέωσης καταβολής των δασμών, η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως έκρινε ότι έπρεπε να δεχθεί το αίτημα των ενδιαφερομένων περί απαλλαγής τους από την a posteriori υποχρέωση καταβολής των δασμών και περί διαγραφής τους και διαβίβαση, με έγγραφο της

- 14ης Δεκεμβρίου 2007, τον φάκελο στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για να λάβει απόφαση, σύμφωνα με τα άρθρα 871 και 905 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 253, σ. 1).
- 8 Με το από 14 Δεκεμβρίου 2007 έγγραφό της η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως διατύπωσε την άποψη ότι δεν μπορούσαν να εφαρμοστούν εν προκειμένω οι διατάξεις του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92, του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1) (στο εξής: ΚΤΚ), καθόσον δεν υφίσταντο αρκετά αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με κάποιο σφάλμα των αρχών των κρατών μελών ή της Επιτροπής. Έκρινε όμως ότι έπρεπε να διαγραφούν οι σχετικοί δασμοί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 220 του ΚΤΚ, διότι υφίστατο ειδική κατάσταση υπό την έννοια των διατάξεων του άρθρου αυτού, η δε προσφεύγουσα και ο εκτελωνιστής δεν είχαν επιδείξει πρόδηλη αμέλεια.
- 9 Στις 5 Μαΐου 2008, στις 18 και στις 26 Νοεμβρίου 2008, στις 15 Ιανουαρίου 2009 και στις 4 Μαρτίου 2010 η Επιτροπή απηύθυνε αιτήματα παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών στη βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως, η οποία απάντησε σε καθένα από αυτά.
- 10 Με έγγραφο της 8ης Ιανουαρίου 2010 η Επιτροπή ενημέρωσε τη βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως και την προσφεύγουσα, βάσει του άρθρου 906α του κανονισμού 2454/93, ότι είχε την πρόθεση να λάβει αρνητική απόφαση έναντι της αιτήσεως διαγραφής και επιστροφής δασμών. Η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της με έγγραφο της 8ης Φεβρουαρίου 2010.
- 11 Η περίπτωση της προσφεύγουσας εξετάστηκε, σύμφωνα με τα άρθρα 873 και 907 του κανονισμού 2454/93, από ομάδα εμπειρογνομόνων αποτελούμενη από εκπροσώπους όλων των κρατών μελών, σε σύσκεψη της 12ης Απριλίου 2010.
- 12 Με την απόφαση C(2010) 2858 τελικό, της 6ης Μαΐου 2010, η Επιτροπή δέχθηκε να ληφθούν υπόψη *a posteriori* εισαγωγικοί δασμοί (άρθρο 1, παράγραφος 1) και να διαγραφούν οι δασμοί έναντι ενός οφειλέτη, ήτοι του εκτελωνιστή (άρθρο 1, παράγραφος 2), όχι όμως έναντι ενός άλλου οφειλέτη, της προσφεύγουσας, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση (άρθρο 1, παράγραφος 3) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).
- 13 Στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφέρεται ότι, για τις εισαγωγές ποσοτήτων μπανάνας που πραγματοποιήθηκαν το 1998, η Επιτροπή επιτρέπει στις βελγικές τελωνειακές αρχές να αποφασίσουν οι ίδιες αν θα προβούν ή όχι σε διαγραφή δασμών, διότι έκρινε, σχετικά με ένα φάκελο που αφορούσε μερικώς παρόμοια πραγματική και νομική κατάσταση, ότι ήταν δικαιολογημένο να ζητηθούν *a posteriori* εισαγωγικοί δασμοί και ότι ήταν επίσης δικαιολογημένο να διαγραφούν οι δασμοί αυτοί. Από την αιτιολογική σκέψη 6 προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά, επομένως, παρά τις εισαγωγές από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 8ης Νοεμβρίου 1999 και τους σχετικούς εισαγωγικούς δασμούς, ύψους 3 628 248,48 ευρώ.
- 14 Όσον αφορά τις πραγματοποιηθείσες το 1999 εισαγωγές, η Επιτροπή σημείωσε, στην αιτιολογική σκέψη 11 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, όταν τέθηκαν σε ελεύθερη κυκλοφορία τα εισαγόμενα προϊόντα, ο εκτελωνιστής είχε προσκομίσει πιστοποιητικά εισαγωγής, κατά τα φαινόμενα χορηγηθέντα από τις ισπανικές αρχές, τα οποία είχε προμηθευτεί η προσφεύγουσα από δύο ισπανικές επιχειρήσεις μέσω ενός Πορτογάλου εμπόρου (στο εξής: Μ). Η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα δεν μνημονευόταν στα πιστοποιητικά, καθόσον είχε απλώς αποκτήσει έναντι αντιτίμου το δικαίωμα χρήσεώς τους, και ότι η ίδια δεν ήταν ο προς ον η μεταβίβαση. Πάντοτε κατά την αιτιολογική σκέψη 11 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η πλειονότητα των εν λόγω πιστοποιητικών ανέφερε ως δικαιούχους «νεοεμφανιζόμενους» επιχειρηματίες, υπό την έννοια του άρθρου 7 του κανονισμού 2362/98, ενώ μικρός αριθμός των εν λόγω πιστοποιητικών ανήκε σε «παραδοσιακούς» επιχειρηματίες, υπό την έννοια του άρθρου 3 του ίδιου κανονισμού.

- 15 Η Επιτροπή έκρινε, στην αιτιολογική σκέψη 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι έπρεπε να λάβει υπόψη *a posteriori* τους νομίμως οφειλόμενους δασμούς, επειδή δεν μπορούσε να διαπιστωθεί εν προκειμένω κανένα σφάλμα των τελωνειακών αρχών. Για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, η Επιτροπή σημείωσε, στην αιτιολογική σκέψη 26, ότι, για να παρασχεθεί ευνοϊκή δασμολογική μεταχείριση, όπως προβλέπει το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 404/93, τροποποιηθέν με τον κανονισμό 3290/94, απαιτείτο η προσκόμιση πιστοποιητικών εισαγωγής, οι ισπανικές αρχές όμως είχαν γνωστοποιήσει ότι τα πιστοποιητικά που χρησιμοποίησε η προσφεύγουσα δεν είχαν χορηγηθεί από αυτές. Κατά την Επιτροπή, επρόκειτο, επομένως, για πλαστά πιστοποιητικά. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή έκρινε, στην αιτιολογική σκέψη 27, ότι δεν μπορούσε να υφίσταται σφάλμα των ισπανικών αρχών, καθόσον αυτές δεν είχαν καμία συμμετοχή στην έκδοση των πιστοποιητικών αυτών. Στην αιτιολογική σκέψη 28 η Επιτροπή έκανε λόγο περί υποψιών εμπλοκής στην απάτη ενός υπαλλήλου των ισπανικών αρχών, υποψίες οι οποίες διαλύθηκαν μετά από ανταλλαγή εγγράφων μεταξύ OLAF και ισπανικών δικαστικών αρχών. Τέλος, η Επιτροπή απέκλεισε, στις αιτιολογικές σκέψεις 29 έως 31, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας περί αδυναμίας των επιχειρηματιών να ελέγχουν αν οι επιχειρήσεις που έχουν παράσχει τα πιστοποιητικά είναι όντως καταχωρισμένες στα οικεία μητρώα και αν τα πιστοποιητικά και οι σφραγίδες που αυτά φέρουν είναι γνήσια, περί αδυναμίας των εθνικών αρχών προς διεξαγωγή των σχετικών ελέγχων και περί ελλείψεως ελέγχου από τις κοινοτικές αρχές, καθόσον καμία από τις περιστάσεις αυτές δεν συνιστά σφάλμα των τελωνειακών αρχών.
- 16 Δεδομένου ότι οι τρεις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ πρέπει να συντρέχουν σωρευτικά, η Επιτροπή σχημάτισε τη γνώμη, στην αιτιολογική σκέψη 33 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν υπήρχε λόγος να εξακριβωθεί η συνδρομή άλλων προϋποθέσεων πέραν της υπάρξεως σφάλματος των τελωνειακών αρχών.
- 17 Στη συνέχεια της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή εξέτασε αν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 239 του ΚΤΚ για τη διαγραφή εισαγωγικών δασμών.
- 18 Στις αιτιολογικές σκέψεις 37 έως 51 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή εξέτασε αν υφίστατο ειδική κατάσταση, που αποτελεί την πρώτη προϋπόθεση για τη διαγραφή εισαγωγικών δασμών. Καταρχάς, υπενθύμισε, στην αιτιολογική σκέψη 38, τον κανόνα κατά τον οποίο η προσκόμιση, ακόμα και καλοπίστως, παραποιημένων εγγράφων δεν μπορεί να συνιστά, καθαυτή, ειδική κατάσταση που να δικαιολογεί τη διαγραφή δασμών. Η Επιτροπή τόνισε, στην αιτιολογική σκέψη 39, ότι η προσφεύγουσα και ο εκτελωνιστής στήριζαν το αίτημα περί διαγραφής όχι μόνο στην ύπαρξη πλαστών πιστοποιητικών εισαγωγής, αλλά κυρίως στις ελλείψεις της εποπτείας της δασμολογικής ποσοστώσεως για την εισαγωγή μπανάνας, για τις οποίες τη θεωρούσαν υπεύθυνη. Υπενθύμισε, στις αιτιολογικές σκέψεις 40 έως 44, το νομικό πλαίσιο από το οποίο προέκυπταν διάφορες υποχρεώσεις βαρύνουσες την ίδια και τα κράτη μέλη, όσον αφορά τη διαχείριση της δασμολογικής ποσοστώσεως. Στις αιτιολογικές σκέψεις 45 έως 49, η Επιτροπή εξέθεσε τις παρατυπίες που είχαν διαπιστωθεί στη διαχείριση της δασμολογικής ποσοστώσεως, ιδίως, αφενός, τη μη διαπίστωση υπερβάσεως της εν λόγω ποσοστώσεως όσον αφορά τις εισαγωγές μπανάνας που καλύπτονταν από πιστοποιητικά εισαγωγής και, αφετέρου, την ανεπάρκεια των προληπτικών μέτρων των ισπανικών αρχών όσον αφορά τη χορήγηση των πιστοποιητικών εισαγωγής, ειδικότερα όσον αφορά την ανακοίνωση πληροφοριών σχετικών με το υπόδειγμα σφραγίδας που χρησιμοποιείτο για την έκδοση των πιστοποιητικών αυτών. Στη συνέχεια, η Επιτροπή έκρινε ότι οι ως άνω περιστάσεις υπερέβαιναν το πλαίσιο του συνηθούς εμπορικού κινδύνου που πρέπει να αναλαμβάνουν οι επιχειρηματίες και ότι αποτελούν ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 239 του ΚΤΚ.
- 19 Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση για τη διαγραφή εισαγωγικών δασμών, η Επιτροπή εξέτασε τις τρεις προϋποθέσεις σε συνάρτηση με τις οποίες μπορεί να γίνει δεκτή έλλειψη δόλου ή πρόδηλης αμελείας. Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση, που αφορά το περίπλοκο της σχετικής νομοθετικής ρυθμίσεως, εξέφρασε την άποψη, στην αιτιολογική σκέψη 53, ότι παρείλκε να την εκτιμήσει, καθώς η τελωνειακή οφειλή δημιουργήθηκε λόγω της πλαστογραφήσεως των πιστοποιητικών εισαγωγής και

όχι λόγω εσφαλμένης εφαρμογής της σχετικής ρυθμίσεως. Όσον αφορά την προϋπόθεση που συνδέεται με την επαγγελματική πείρα της ενδιαφερομένης, η Επιτροπή έκρινε, στις αιτιολογικές σκέψεις 54 έως 56, ότι η προϋπόθεση αυτή δεν πληρούτο.

- 20 Αντιθέτως, η Επιτροπή έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε επιδείξει τη δέουσα επιμέλεια. Η Επιτροπή περιέγραψε το πραγματικό πλαίσιο της χρησιμοποίησεως πλαστών πιστοποιητικών εισαγωγής. Στην αιτιολογική σκέψη 58 υπενθύμισε τον μηχανισμό που προβλεπόταν, γενικά, ώστε οι «παραδοσιακοί» εισαγωγείς να μπορούν να εισάγουν ποσότητα μπανάνας μεγαλύτερη από την προκύπτουσα από τα πιστοποιητικά εισαγωγής που κατείχαν, ο οποίος συνίστατο στην εκ μέρους ενός τέτοιου επιχειρηματία πώληση ποσότητας μπανάνας πριν από την εισαγωγή της σε άλλο επιχειρηματία κατέχοντα πιστοποιητικό εισαγωγής, ο οποίος του μεταπωλούσε την ποσότητα αυτή μετά την εισαγωγή και τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία του εμπορεύματος. Στην αιτιολογική σκέψη 59, η Επιτροπή έκρινε ότι, το 1999, αφενός, η ποσότητα μπανάνας που είχε εισαγάγει η προσφεύγουσα είχε τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία από τον εκτελωνιστή με βάση τις οδηγίες της και, αφετέρου, ότι η εν λόγω ποσότητα δεν πωλήθηκε στον δικαιούχο του πιστοποιητικού εισαγωγής ο οποίος αναφερόταν ως αποδέκτης των εμπορευμάτων στη δήλωση περί θέσεως σε ελεύθερη κυκλοφορία. Εξάλλου, ο εκτελωνιστής χρέωνε πάντοτε δασμούς στην προσφεύγουσα.
- 21 Στη συνέχεια, η Επιτροπή εξέθεσε τα διάφορα στοιχεία με βάση τα οποία έκρινε ότι η προσφεύγουσα ήταν αμελής. Πρώτον, σημείωσε, στην αιτιολογική σκέψη 60, ότι δεν υπήρχαν ίχνη επαφών μεταξύ της προσφεύγουσας και των επιχειρήσεων που εμφανίζονταν ως δικαιούχες των πιστοποιητικών εισαγωγής, ενώ, κατ' αυτήν, τέτοιες επαφές ήταν αναγκαίες για τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, δεδομένου ότι το όνομα των επιχειρήσεων αυτών αναγραφόταν στις δηλώσεις περί θέσεως σε ελεύθερη κυκλοφορία, πράγμα το οποίο θα μπορούσε να αποτελέσει στοιχείο που να συνεπάγεται ευθύνη τους σε περίπτωση παρατυπιών. Συνήγαγε, στις αιτιολογικές σκέψεις 60 και 61, ότι, αν η προσφεύγουσα είχε επικοινωνήσει με τις επιχειρήσεις αυτές, θα είχε διαφανεί ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις δεν ε γνώριζαν την έναντι αντιτίμου παραχώρηση της χρήσεως των πιστοποιητικών που είχαν συνταχθεί στο όνομά τους και ότι ο μηχανισμός που χρησιμοποιήθηκε και η ανυπαρξία σχετικών επαφών ήταν δηλωτικά του ότι η προσφεύγουσα ήταν διατεθειμένη να αναλάβει κινδύνους προκειμένου να μπορέσει να εισαγάγει ποσότητα μπανάνας στο πλαίσιο δασμολογικής ποσοστώσεως. Δεύτερον, η Επιτροπή τόνισε τις εμπορικές σχέσεις μεταξύ της προσφεύγουσας και του Μ, ήτοι το γεγονός ότι οι διαπραγματεύσεις για τις πωλήσεις των πιστοποιητικών εισαγωγής διεξάγονταν απευθείας μεταξύ τους (αιτιολογική σκέψη 62), ότι οι πληρωμές της προσφεύγουσας πραγματοποιούνταν στον προσωπικό λογαριασμό του Μ και όχι σε λογαριασμό του εργοδότη του (αιτιολογική σκέψη 63) και ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι ο Μ πράγματι παραλάμβανε τα πιστοποιητικά εισαγωγής τα οποία αυτή του απέστειλε, ενώ τα ως άνω πιστοποιητικά έπρεπε να επιστραφούν στους δικαιούχους τους προκειμένου αυτοί να ζητήσουν την ελευθέρωση της εγγυήσεως την οποία είχαν υποχρεωθεί να καταθέσουν (αιτιολογική σκέψη 64). Τρίτον, η Επιτροπή σημείωσε ότι η έναντι αντιτίμου παραχώρηση της χρήσεως των πιστοποιητικών πραγματοποιείτο με προσωρινά τιμολόγια (*pro forma*), που απέστειλλαν δύο ισπανικές επιχειρήσεις, και ότι τιμολόγια αποστέλλονταν με τηλεομοιοτυπία από άγνωστους αποστολείς, ενώ το σύνολο του μηχανισμού αυτού, ο οποίος δεν φαινόταν να απασχολεί την προσφεύγουσα, δεν είχε τα χαρακτηριστικά των συνήθων εμπορικών πρακτικών.
- 22 Η Επιτροπή συνήγαγε, στην αιτιολογική σκέψη 67 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προσφεύγουσα δεν είχε επιδείξει την επιμέλεια την οποία αναμένεται να επιδεικνύει κάθε έμπειρος επιχειρηματίας και ότι, με τον τρόπο αυτόν, δεν μπορούσε να γίνει δεκτή υπέρ αυτής η έλλειψη πρόδηλης αμελείας. Αντιθέτως, σχημάτισε την άποψη ότι ο εκτελωνιστής της προσφεύγουσας δεν επιβαρυνόταν ούτε με δόλο ούτε με πρόδηλη αμέλεια και ότι, επομένως, μπορούσε να γίνει δεκτή υπέρ αυτού η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Αυγούστου 2010 η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 24 Δεδομένου ότι τροποποιήθηκε η σύνθεση των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, η αρχικώς ανατεθείσα στο έβδομο τμήμα υπόθεση ανατέθηκε, στις 23 Σεπτεμβρίου 2010, στο δεύτερο τμήμα.
- 25 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως·
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 26 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
  - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 27 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Νοεμβρίου 2010, το Βασίλειο του Βελγίου ζήτησε να παρέμβει υπέρ της προσφεύγουσας στην παρούσα υπόθεση, σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.
- 28 Με διάταξη της 18ης Ιανουαρίου 2011, ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε στο Βασίλειο του Βελγίου να παρέμβει υπέρ της προσφεύγουσας.
- 29 Προς στήριξη των αιτημάτων της προσφεύγουσας, το Βασίλειο του Βελγίου ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως·
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 30 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Απριλίου 2011, η Επιτροπή κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί του υπομνήματος παρεμβάσεως του Βασιλείου του Βελγίου, ενώ η προσφεύγουσα δεν κατέθεσε υπόμνημα παρατηρήσεων.
- 31 Λαμβάνοντας μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο έθεσε διάφορες ερωτήσεις στους διαδίκους και τους ζήτησε να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα. Οι διάδικοι απάντησαν καταθέτοντας διάφορα έγγραφα, η μεν προσφεύγουσα στις 18 Οκτωβρίου 2012, η δε Επιτροπή στις 19 Οκτωβρίου 2012.

Σκεπτικό

- 32 Προς στήριξη της προσφυγής της η προσφεύγουσα προβάλλει έξι λόγους: παραβίαση της Συνθήκης και των κανόνων εφαρμογής της, ιδίως του άρθρου 239 του ΚΤΚ, των διατάξεων του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93 της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 1993, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα (ΕΕ L 142, σ. 6), και του κανονισμού 2362/98, των εμπορικών πρακτικών που αναγνωρίζει ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ), εσφαλμένο χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών και παραβίαση της αρχής της αποδεικτικής ισχύος των εγγράφων· παραβίαση της Συνθήκης και των κανόνων εφαρμογής της, ιδίως του άρθρου 239 του ΚΤΚ και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας· παραβίαση της Συνθήκης και των κανόνων εφαρμογής

της, ιδίως του άρθρου 239 του ΚΤΚ, του πρώην άρθρου 211 ΕΚ, παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της γενικής αρχής του δικαίου *patere legem quam ipse fecisti*: παραβίαση της Συνθήκης και των κανόνων εφαρμογής της, ιδίως του άρθρου 239 του ΚΤΚ και παραβίαση της αρχής της ισότητας: παραβίαση της Συνθήκης και των κανόνων εφαρμογής της, ιδίως του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ: παράβαση ουσιώδους τύπου και ιδίως προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

- 33 Πρέπει να εξεταστούν, καταρχάς, ο πέμπτος και ο έκτος λόγος της προσφυγής, που στρέφονται κατά της εισπράξεως *a posteriori* των δασμών δυνάμει του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ.

Επί της εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ

- 34 Εισαγωγικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ εξαρτά τη δυνατότητα των εθνικών αρχών για διαγραφή δασμών από τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις. Όταν πληρούνται οι τρεις αυτές προϋποθέσεις, ο οφειλέτης έχει δικαίωμα να ζητήσει τη διαγραφή της τελωνειακής οφειλής (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Νοεμβρίου 2002, C-251/00, *Pumitrónica Συλλογή 2002*, σ. I-10433, σκέψη 37 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 35 Καταρχάς, πρέπει οι δασμοί να μην έχουν εισπραχθεί εξαιτίας σφάλματος των ιδίων των αρμοδίων αρχών. Στη συνέχεια, το σφάλμα των αρχών αυτών πρέπει να είναι τέτοιας φύσεως ώστε ευλόγως να μην μπορούσε να εντοπιστεί από τον καλόπιστο οφειλέτη, παρά την επαγγελματική του πείρα και την επιμέλεια που έπρεπε να επιδείξει. Τέλος, ο τελευταίος πρέπει να έχει τηρήσει, όσον αφορά την τελωνειακή του διασάφηση, όλες τις διατάξεις της εφαρμοστέας ρυθμίσεως (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση *Pumitrónica*, σκέψη 34 ανωτέρω, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 36 Η συνδρομή των προϋποθέσεων αυτών πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τον σκοπό του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ, ο οποίος συνίσταται στην προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του οφειλέτη ως προς το βάσιμο όλων των στοιχείων που υπεισέρχονται στην απόφαση να εισπραχθούν ή να μην εισπραχθούν τελωνειακοί δασμοί (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση *Pumitrónica*, σκέψη 34 ανωτέρω, σκέψη 39 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 37 Με γνώμονα αυτές τις σκέψεις πρέπει να εξεταστούν ο πέμπτος και ο έκτος λόγος της προσφυγής.

Επί του πέμπτου λόγου, που στηρίζεται σε παραβίαση της Συνθήκης και των κανόνων εφαρμογής της, ιδίως το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ

- 38 Ο πέμπτος λόγος της προσφυγής υποδιαιρείται σε τρία σκέλη. Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να αποδειχθεί με βεβαιότητα ότι οι ισπανικές αρχές δεν είχαν καμία εμπλοκή στη σύνταξη των πλαστών πιστοποιητικών εισαγωγής. Δεύτερον, έχει τη γνώμη ότι υπάρχει σχέση μεταξύ του ύψους των ζητούμενων δασμών και των σφαλμάτων που διέπραξε η Επιτροπή κατά τη διαχείριση της δασμολογικής ποσοστώσεως. Τρίτον, η Επιτροπή δεν εξέτασε τις άλλες προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ, οι οποίες πληρούνται εν προκειμένω.
- 39 Η Επιτροπή αμφισβητεί την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, ενώ το Βασίλειο του Βελγίου δεν παρενέβη προς στήριξη του λόγου αυτού.

– Διαπιστώσεις της Επιτροπής

- 40 Στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εξέτασε αν ήταν δυνατή η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών, περιοριζόμενη να εξετάσει αν επληρούτο μία από τις προϋποθέσεις λήψεως του μέτρου αυτού, ήτοι η προϋπόθεση της υπάρξεως σφάλματος των ισπανικών αρχών.

- 41 Στις αιτιολογικές σκέψεις 26 και 27 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή σημείωσε, πρώτον, ότι η ευνοϊκή δασμολογική μεταχείριση εξαρτάται από την προσκόμιση πιστοποιητικών εισαγωγής, δεύτερον, ότι οι ισπανικές αρχές είχαν γνωστοποιήσει ότι τα επίδικα πιστοποιητικά δεν είχαν εκδοθεί από τις ίδιες, οπότε επρόκειτο για πλαστά πιστοποιητικά, και, τρίτον, ότι υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορούσε να «γίνει λόγος» περί σφάλματος των αρχών αυτών, οι οποίες δεν είχαν μετάσχει στη σύνταξη των ως άνω πιστοποιητικών.
- 42 Η Επιτροπή σημείωσε, στην αιτιολογική σκέψη 28 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το ενδεχόμενο εμπλοκής στην απάτη Ισπανού υπαλλήλου, περί του οποίου είχε γίνει λόγος στην αρχή της σχετικής έρευνας, είχε αποκλειστεί κατόπιν ανταλλαγής αλληλογραφίας μεταξύ OLAF και ισπανικών δικαστικών αρχών.
- 43 Στις αιτιολογικές σκέψεις 29 έως 31 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή απάντησε στα επιχειρήματα της προσφεύγουσας. Κατά την Επιτροπή, δεν στοιχειοθετείται σφάλμα των τελωνειακών αρχών όταν, πρώτον, οι επιχειρηματίες δεν είχαν δυνατότητα ελέγχου του αν οι δικαιούχοι των πιστοποιητικών εισαγωγής ήταν όντως καταχωρισμένοι στα σχετικά μητρώα και αν ήταν έγκυρα τα πιστοποιητικά καθώς και οι σφραγίδες που αυτά έφεραν, δεύτερον, οι εθνικές αρχές δεν είχαν τη δυνατότητα διενέργειας σχετικού ελέγχου και, τρίτον, υπήρξε έλλειψη ελέγχου εκ μέρους των αρχών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

– Επί του πρώτου σκέλους του πέμπτου λόγου

- 44 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η έλλειψη σφαλμάτων των ισπανικών αρχών δεν αποδεικνύεται με βεβαιότητα. Στηρίζεται κυρίως στα πρακτικά της βελγικής υπηρεσίας δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως, σε ένα έγγραφο εργασίας της OLAF και σε ορισμένα στοιχεία μιας ποινικής διαδικασίας, τα οποία συνάγονται από απόφαση του Tribunale civile e penale di Ravenna (αστικού και ποινικού δικαστηρίου της Ραβέννας, Ιταλία), της 6ης Οκτωβρίου 2004, από την οποία προκύπτει ότι υπήρξε συνέργεια Ισπανών υπαλλήλων στη σύνταξη πλαστών πιστοποιητικών.
- 45 Με την επιχειρηματολογία αυτή η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν απέδειξε την έλλειψη σφάλματος εκ μέρους των τελωνειακών αρχών, υπό την έννοια του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ. Όμως, όπως σημειώνει η Επιτροπή, ο μηχανισμός διαγραφής δασμών προϋποθέτει ότι αποδεικνύεται η ύπαρξη σφάλματος. Επομένως, το πρώτο σκέλος του πέμπτου λόγου στηρίζεται σε μείζονα προκειμένη αντίθετη προς τις διατάξεις του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ και, επομένως, δεν αποδεικνύει την ύπαρξη σφάλματος.
- 46 Εξάλλου, το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από την εξέταση των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας και των εγγράφων στα οποία αυτή στηρίζεται.
- 47 Κατά πρώτο λόγο, η προσφεύγουσα στηρίζεται στο συμπληρωματικό πρακτικό, που αφορά την έρευνα της OLAF, κατά την οποία έγινε λόγος περί κλοπής πιστοποιητικών εισαγωγής από τη γενική γραμματεία εξωτερικού εμπορίου της Ισπανίας. Όμως, από το έγγραφο εργασίας της OLAF της 22ας Σεπτεμβρίου 2000 προκύπτει ότι το γεγονός αυτό έλαβε χώρα στα τέλη του 1999 και ότι τα κλαπέντα πιστοποιητικά είχαν χρησιμοποιηθεί τα δύο πρώτα τρίμηνα του 2000. Επομένως, δεν μπορεί να πρόκειται για τα επίμαχα πιστοποιητικά, που προσκομίστηκαν για εισαγωγές, οι τελευταίες από τις οποίες πραγματοποιήθηκαν στις 8 Νοεμβρίου 1999, ενώ τα τελευταία πιστοποιητικά που χρησιμοποιήθηκαν με την ευκαιρία αυτή αναγράφουν ως φερόμενη ημερομηνία εκδόσεώς τους την 23η Σεπτεμβρίου 1999.
- 48 Κατά δεύτερο λόγο, η προσφεύγουσα επικαλείται την απόφαση του Tribunale civile e penale. Εντούτοις, το δικαστήριο αυτό περιορίστηκε σε αναφορά του εξετασθέντος από την OLAF ενδεχομένου χρηματισμού υπαλλήλου της ισπανικής υπηρεσίας εξωτερικού εμπορίου και της

περιστάσεως ότι η OLAF είχε απευθυνθεί στις ισπανικές δικαστικές αρχές. Το δικαστήριο αυτό δεν διαπίστωσε το ίδιο τον χρηματισμό κάποιου Ισπανού υπαλλήλου, διότι ανέφερε ότι, την ημερομηνία εκδόσεως της σχετικής αποφάσεως, δεν είχε περατωθεί η σχετική ποινική έρευνα στην Ισπανία.

- 49 Κατά τρίτο λόγο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν αποδεικνύεται η έλλειψη σφάλματος εκ μέρους των ισπανικών δικαστικών αρχών, δεδομένου ότι, κατ' αυτήν, δεν αποδεικνύεται η ύπαρξη αλληλογραφίας μεταξύ OLAF και ισπανικών αρχών σχετικής με την έλλειψη εμπλοκής υπαλλήλου των ισπανικών υπηρεσιών στην υπόθεση. Όμως, έγγραφο της 20ής Οκτωβρίου 2005, που απέστειλαν οι ισπανικές δικαστικές αρχές στην OLAF, αναφέρει ότι δεν υπήρχε εμπλοκή Ισπανών υπαλλήλων στην υπόθεση των πλαστών πιστοποιητικών εισαγωγής. Εξάλλου, η Επιτροπή απέστειλε, στις 28 Ιανουαρίου 2010, αντίγραφο του εγγράφου αυτού στην προσφεύγουσα, στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας.
- 50 Μολονότι η προσφεύγουσα κάνει λόγο για πολλά αποδεικτικά στοιχεία περί της εμπλοκής Ισπανών υπαλλήλων στη σύνταξη των πλαστών πιστοποιητικών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι υφίσταντο τέτοια στοιχεία, καθόσον τόσο στο από 22 Σεπτεμβρίου 2000 έγγραφο εργασίας της OLAF όσο και στο συμπληρωματικό πρακτικό και στην απόφαση του Tribunale civile e penale, της 6ης Οκτωβρίου 2004, γίνεται λόγος, το πολύ, περί υποθέσεων σχετικά με την εμπλοκή αυτή.
- 51 Κατά τέταρτο λόγο, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, στο υπόμνημα απαντήσεως, την ύπαρξη διαφόρων ενεργειών και περιστάσεων, τις οποίες χαρακτηρίζει ως σφάλματα, για τις οποίες ευθύνονται οι ισπανικές αρχές: το γεγονός ότι εκδόθηκαν ασυμπλήρωτα πιστοποιητικά εισαγωγής· το ότι δεν δόθηκαν στην Επιτροπή ορισμένες πληροφορίες, όπως είναι η κλοπή, ασυμπλήρωτων πιστοποιητικών εισαγωγής ή της σφραγίδας που χρησιμοποιούσαν οι ως άνω αρχές, ή ακόμα το γεγονός ότι δεν υπήρξε ενημέρωση περί της αλλαγής της σφραγίδας που χρησιμοποιούσαν οι εν λόγω αρχές.
- 52 Πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι η κλοπή των πιστοποιητικών εισαγωγής δεν έχει καμία επίπτωση επί της παρούσας διαφοράς (βλ. σκέψη 47 ανωτέρω) και ότι η προβαλλόμενη κλοπή σφραγίδας από την ισπανική διοίκηση δεν αποδεικνύεται, δεδομένου ότι κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν επιβεβαιώνει ένα τέτοιο γεγονός, καθώς και ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλείται κανένα έγγραφο προς στήριξη της απόψεως αυτής.
- 53 Δεύτερον, η μη ενημέρωση της Επιτροπής σχετικά με την αλλαγή της χρησιμοποιούμενης σφραγίδας αποτελεί παράλειψη εκ μέρους των ισπανικών αρχών, η οποία ωστόσο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως σφάλμα που οδήγησε την αρμόδια αρχή να μη λάβει υπόψη τους νομίμως οφειλόμενους δασμούς, διότι μόνο μια θετική ενέργεια των αρμοδίων αρχών δικαιολογεί τη μη είσπραξη δασμών a posteriori (βλ. απόφαση *Pumitrónica*, σκέψη 34 ανωτέρω, σκέψεις 38 και 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 54 Τρίτον, η προσφεύγουσα δεν δίδει καμία διευκρίνιση ούτε επικαλείται κάποιο έγγραφο όσον αφορά την εκ μέρους των ισπανικών αρχών παροχή μη συμπληρωμένων πιστοποιητικών εισαγωγής, περιοριζόμενη να αναφέρει ότι η σχετική περίπτωση προκύπτει από το έγγραφο εργασίας της OLAF της 22ας Σεπτεμβρίου 2000. Πρέπει να σημειωθεί ότι η OLAF διαπίστωσε ότι οι ισπανικές αρχές πωλούσαν μη συμπληρωμένα έντυπα πιστοποιητικών εισαγωγής και ότι το σύστημα αυτό σταμάτησε το 1999, λαμβανομένων υπόψη των κινδύνων καταχρήσεως που δημιουργούσε. Έστω και αν η περίπτωση αυτή κρίθηκε από τις ισπανικές αρχές ως ενέχουσα τον κίνδυνο καταχρήσεως, δεν μπορεί να συνιστά από μόνη της σφάλμα των τελωνειακών αρχών.
- 55 Επομένως, το πρώτο σκέλος του πέμπτου λόγου πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του δευτέρου σκέλους του πέμπτου λόγου

- 56 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι διέπραξε σφάλμα κατά τη διαχείριση της δασμολογικής ποσοστώσεως, το οποίο έπρεπε να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ.
- 57 Η Επιτροπή εκθέτει ότι η ίδια είναι όργανο διακριτό από τις τελωνειακές αρχές, τα σφάλματα των οποίων λαμβάνονται υπόψη κατά την εφαρμογή του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ.
- 58 Το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ προβλέπει ότι η διαγραφή εισαγωγικών δασμών είναι δυνατή μόνον αν το ύψος των νομίμως οφειλομένων δασμών δεν ελήφθη υπόψη εξαιτίας σφάλματος των ίδιων των τελωνειακών αρχών.
- 59 Στο πλαίσιο της ρυθμίσεως που ίσχυε προ του ΚΤΚ, το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι, εφόσον δεν υφίσταται ακριβής και πλήρης ορισμός της έννοιας των «αρμοδίων αρχών», πρέπει να θεωρούνται ως «αρμόδια αρχή» όχι μόνον οι αρχές που είναι αρμόδιες να προβούν στην είσπραξη αλλά και κάθε αρχή η οποία, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων της, παρέχει στοιχεία που λαμβάνονται υπόψη για την είσπραξη τελωνειακών δασμών και η οποία μπορεί με τον τρόπο αυτό να δημιουργήσει στον οφειλέτη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη (απόφαση *Pumitrónica*, σκέψη 34 ανωτέρω, σκέψη 40).
- 60 Εξάλλου, από το άρθρο 4, σημείο 3, του ΚΤΚ προκύπτει ότι ως «τελωνειακές αρχές» νοούνται οι αρχές που είναι αρμόδιες, μεταξύ άλλων, για την εφαρμογή της τελωνειακής νομοθεσίας. Ο ορισμός αυτός καλύπτει, με τον τρόπο αυτόν, τις διοικητικές αρχές των κρατών μελών, καθώς και των τρίτων κρατών, οι οποίες είναι επιφορτισμένες με την επίβλεψη και τον έλεγχο της τελωνειακής νομοθεσίας, στο πλαίσιο της αποστολής τους, όπως αυτή εκτίθεται στο άρθρο 4, σημεία 13 και 14, του ΚΤΚ. Η Επιτροπή έχει ασφαλώς κάποιο ρόλο στη διαχείριση της δασμολογικής ποσοστώσεως, στο πλαίσιο της οποίας καθίσταται δυνατή η εισαγωγή ποσοτήτων μπανάνας με καταβολή μειωμένου δασμού, δεν μπορεί όμως να λογίζεται για τον λόγο αυτόν ως τελωνειακή αρχή υπό την έννοια του ΚΤΚ. Έτσι, τα σφάλματα τα οποία διαπράττει ενδεχομένως η Επιτροπή στο πλαίσιο αυτό δεν δίνουν λαβή για διαγραφή δασμών δυνάμει του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ.
- 61 Τέλος, είναι απορριπτικό το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η περίπτωση ότι η Επιτροπή δεν είναι τελωνειακή αρχή δεν αρκεί για να την απαλλάξει από κάθε ευθύνη για τα σφάλματά της, καθόσον το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ συνιστά ρήτρα επεικειάς η οποία εμποδίζει την επιβολή κυρώσεως σε επιχειρηματίες εξαιτίας σφαλμάτων των αρχών. Πράγματι, αν γινόταν δεκτό, το επιχείρημα αυτό θα οδηγούσε το Γενικό Δικαστήριο στο να αποκλείσει την εφαρμογή του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ προκειμένου να εφαρμόσει μια ρήτρα επεικειάς, σχετικά με την οποία η τελωνειακή ρύθμιση προβλέπει ότι δεν έχει εφαρμογή στο στάδιο της διαδικασίας εισπράξεως *a posteriori*, αλλά αργότερα, κατά την εφαρμογή του άρθρου 239 του ΚΤΚ.
- 62 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του πέμπτου λόγου πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του τρίτου σκέλους του πέμπτου λόγου

- 63 Καίτοι η Επιτροπή, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, αφού εξέτασε αν μπορούσε να προσαφθεί στις ισπανικές αρχές κάποιο σφάλμα, εξέθεσε ρητώς, στην αιτιολογική σκέψη 33 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν υπήρχε λόγος να εξακριβωθεί αν πληρούνταν οι δύο άλλες προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ, εντούτοις, δεδομένου ότι οι προβλεπόμενες από το άρθρο αυτό προϋποθέσεις είναι σωρευτικές, η Επιτροπή δεν υπεχρεούτο να εξετάσει τις άλλες αυτές προϋποθέσεις εφαρμογής, καθόσον, εν πάση περιπτώσει, η πρώτη δεν

επληρούτο εν προκειμένω (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Ιουνίου 1998, T-10/97 και T-11/97, Unifrigo και CPL Imperial 2 κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2231, σκέψη 65).

- 64 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί το τρίτο σκέλος του πέμπτου λόγου και, επομένως, ο λόγος αυτός στο σύνολό του.

Επί του έκτου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση ουσιώδους τύπου και ιδίως σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

- 65 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ζήτησε από την OLAF την πρόσβαση σε κάθε έγγραφο ή σε κάθε πληροφορία σχετικά με ενδεχόμενη συνέργεια τρίτου στην έκδοση πλαστών πιστοποιητικών. Εντούτοις, ουδέποτε τέθηκε στη διάθεσή της το μεγαλύτερο μέρος των ζητηθέντων εγγράφων, ακόμα και μετά από παρέμβαση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή, ο οποίος πρότεινε συμβιβαστική λύση, πρόταση με την οποία δεν συμμορφώθηκε η OLAF. Όλες οι προσπάθειες της προσφεύγουσας να λάβει περισσότερες πληροφορίες και να αμυνθεί κατά της *a posteriori* εισπράξεως δασμών απορρίφθηκαν όσον αφορά τα ουσιαστικά στοιχεία που συνδέονταν με τις προβαλλόμενες πλαστογραφίες και με τη συνέργεια των ισπανικών αρχών. Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα δικαιώματά της άμυνας εθίγησαν ουσιαστικά.
- 66 Η Επιτροπή απορρίπτει την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, ενώ το Βασίλειο του Βελγίου δεν παρενέβη προς στήριξη του λόγου αυτού.
- 67 Πρώτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στην OLAF ότι δεν της παρέσχε πλήρη πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα. Εκτιμά ότι οι πληροφορίες που δεν της παρασχέθηκαν ήταν ουσιώδους σημασία για τον προσδιορισμό της υπάρξεως σφάλματος εκ μέρους των ισπανικών αρχών, υπό την έννοια του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ.
- 68 Καθόσον η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας στρέφεται κατά των αποφάσεων με τις οποίες η OLAF της αρνήθηκε την πλήρη πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα, οι οποίες ελήφθησαν βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), διαπιστώνεται ότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι, με αποφάσεις της 26ης Οκτωβρίου και 3ης Δεκεμβρίου 2004, η OLAF απάντησε στα επιβεβαιωτικά αιτήματα της προσφεύγουσας περί προσβάσεως σε έγγραφα. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι δεν άσκησε ένδικη προσφυγή κατά των ως άνω αποφάσεων, όπως τόνισε η Επιτροπή. Συνεπώς, το γεγονός ότι η OLAF αρνήθηκε την πλήρη πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα δεν ασκεί επιρροή επί της παρούσας διαφοράς.
- 69 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα δικαιώματά της άμυνας προσβλήθηκαν ουσιαστικά, διότι δεν μπόρεσε να λάβει τις πληροφορίες που αναζητούσε σχετικά με την προβαλλόμενη πλαστογράφηση των επίμαχων πιστοποιητικών εισαγωγής και σχετικά με το ενδεχόμενο συνέργειας υπαλλήλου των ισπανικών αρχών.
- 70 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, δεν είναι δυνατό να εναπόκειται μόνο στην Επιτροπή να αποφασίζει ποια είναι τα έγγραφα τα οποία είναι χρήσιμα στον ενδιαφερόμενο για τους σκοπούς της διαδικασίας διαγραφής. Ο διοικητικός φάκελος μπορεί να περιλαμβάνει έγγραφα που περιέχουν ευνοϊκά στοιχεία για τη διαγραφή, τα οποία μπορεί να χρησιμοποιηθούν από τον ενδιαφερόμενο προς στήριξη αιτήσεώς του, έστω και αν η Επιτροπή δεν χρησιμοποίησε τα εν λόγω έγγραφα. Επομένως, ο αιτών πρέπει να μπορεί να έχει πρόσβαση σε όλα τα μη εμπιστευτικά έγγραφα που περιέχονται στον οικείο φάκελο, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που δεν χρησιμοποιήθηκαν προς στήριξη των αντιρρήσεων της Επιτροπής (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 13ης Σεπτεμβρίου 2005, T-53/02, Ricosmos κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-3173, σκέψη 72).

- 71 Με την επιχειρηματολογία της, η προσφεύγουσα απλώς υποστηρίζει ότι δεν είχε πρόσβαση στα έγγραφα που αφορούσαν την πλαστογράφιση των επίμαχων πιστοποιητικών εισαγωγής και την ενδεχόμενη ύπαρξη συνεργού στις ισπανικές αρχές. Επί του σημείου αυτού, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, επιβάλλονται δύο διαπιστώσεις.
- 72 Αφενός, η Επιτροπή, πριν εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, απηύθυνε στην προσφεύγουσα αντίγραφο του από 20 Οκτωβρίου 2005 εγγράφου των ισπανικών διοικητικών αρχών, το οποίο απέκλειε την εμπλοκή Ισπανών υπαλλήλων στην υπόθεση των πλαστών πιστοποιητικών εισαγωγής. Επιπλέον, η Επιτροπή εξέθεσε ότι είναι ίσως αδύνατη η παροχή πληροφοριών σχετικών με το ενδεχόμενο συνέργειας εκ μέρους υπαλλήλου της ισπανικής διοικήσεως απλώς και μόνο για τον λόγο ότι δεν αποδείχθηκαν τέτοιες πράξεις. Πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν είχε γνώση περί της υπάρξεως τέτοιων πληροφοριών και δεν κατείχε κανένα σχετικό έγγραφο. Όμως, από τη δικογραφία προκύπτει ότι τεκμαίρεται η ανυπαρξία του εγγράφου στο οποίο ζητείται η πρόσβαση όταν το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο δηλώνει κάτι τέτοιο. Εντούτοις, πρόκειται για μαχητό τεκμήριο, το οποίο ο προσφεύγων μπορεί να ανατρέψει με κάθε μέσο, βάσει λυσιτελών και αλληλοσυμπληρούμενων ενδείξεων (αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 2002, T-5/02, Tetra Laval κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-4381, σκέψη 95, και της 22ας Δεκεμβρίου 2005, T-146/04, Gorostiaga Atxalandabaso κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2005, σ. II-5989, σκέψη 121). Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε τέτοιες ενδείξεις όσον αφορά την ύπαρξη εγγράφων αποδεικνυόντων την προβαλλόμενη πλαστογράφιση των επίμαχων πιστοποιητικών εισαγωγής και το ενδεχόμενο υπάρξεως συνεργού στην ισπανική διοίκηση.
- 73 Αφετέρου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα προσκόμισε διάφορα έγγραφα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, προς στήριξη της προβαλλόμενης συνέργειας τρίτου και περί του τρόπου ή των τρόπων πλαστογράφησεως των επίμαχων πιστοποιητικών εισαγωγής. Τούτο αφορά ειδικότερα το έγγραφο εργασίας της OLAF, της 22ας Σεπτεμβρίου 2000, την απόφαση του Tribunale civile e penale, που αναφέρθηκαν στο πλαίσιο της εξετάσεως του πέμπτου λόγου, ή τα πρακτικά της 23ης Ιουνίου 2004, περιέχοντα κατάθεση των υπαλλήλων της OLAF που ήταν επιφορτισμένοι με την έρευνα της σχετικής με τις εισαγωγές απάτης ενώπιον του ανακριτή της Ραβέννας. Επίσης από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα είχε ήδη στη διάθεσή της τα τρία αυτά έγγραφα όταν κατέθεσε στη βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως έγγραφο με τον τίτλο «Position paper» (έκθεση), με ημερομηνία 25 Ιουνίου 2007, όπου επισυνάπτονταν τα ως άνω έγγραφα. Όπως προαναφέρθηκε στις σκέψεις 48 και 50 ανωτέρω, τόσο το έγγραφο εργασίας της OLAF όσο και η απόφαση του Tribunale civile e penale κάνουν λόγο μόνο για υποψίες περί υπάρξεως συνεργού στην ισπανική διοίκηση όσον αφορά τη σύνταξη πλαστών πιστοποιητικών εισαγωγής. Το ίδιο ισχύει και σχετικά με τα πρακτικά των καταθέσεων των υπαλλήλων της OLAF.
- 74 Από τις ανωτέρω σκέψεις συνάγεται ότι, πριν ακόμη η Επιτροπή επιληφθεί της διαδικασίας διαγραφής δασμών, η προσφεύγουσα είχε στην κατοχή της έγγραφα στα οποία γινόταν λόγος περί υποψιών υπάρξεως συνεργού στην ισπανική διοίκηση όσον αφορά τη σύνταξη πλαστών πιστοποιητικών εισαγωγής και τα οποία περιέγραφαν με αρκετή σαφήνεια τον τρόπο με τον οποίο πραγματοποιήθηκε ενδεχομένως η πλαστογράφιση των πιστοποιητικών, έγγραφα τα οποία της παρείχαν τη δυνατότητα να προετοιμάσει την άμυνά της επί του ζητήματος της ενδεχόμενης συνέργειας Ισπανού υπαλλήλου στην σύνταξη των πλαστών πιστοποιητικών.
- 75 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αβασίμως η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι προσβλήθηκαν ουσιωδώς τα δικαιώματά της άμυνας επειδή δεν είχε πρόσβαση σε ορισμένες πληροφορίες ή σε ορισμένα έγγραφα.
- 76 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν παρέχει περισσότερες διευκρινίσεις όσον αφορά την προβαλλόμενη προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας και δεδομένου ότι δεν στηρίζει την εκ μέρους της επίκληση της παραβάσεως ουσιώδους τύπου, η προβαλλόμενη επιχειρηματολογία είναι απορριπτέα, οπότε ο έκτος λόγος της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί.

Επί της εφαρμογής του άρθρου 239, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, του ΚΤΚ

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 77 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 905 του κανονισμού 2454/93, διάταξη η οποία διευκρινίζει περαιτέρω και αναπτύσσει τον κανόνα του άρθρου 239 του ΚΤΚ, αποτελεί μια γενική ρήτρα επιεικειάς, η οποία αποσκοπεί, ιδίως, στην κάλυψη των εξαιρετικών καταστάσεων οι οποίες, αφ' εαυτών, δεν εμπίπτουν σε κάποια από τις περιπτώσεις που προβλέπουν τα άρθρα 900 έως 904 του κανονισμού αυτού (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Φεβρουαρίου 1999, C-86/97, *Trans-Ex-Import*, Συλλογή 1999, σ. I-1041, σκέψη 18). Από το ως άνω άρθρο 905 προκύπτει ότι η επιστροφή εισαγωγικών δασμών εξαρτάται από δύο σωρευτικές προϋποθέσεις, δηλαδή, πρώτον, από την ύπαρξη ειδικής καταστάσεως και, δεύτερον, από την έλλειψη δόλου ή πρόδηλης αμελείας εκ μέρους του ενδιαφερομένου (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Φεβρουαρίου 2004, T-282/01, *Aslantrans* κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-693, σκέψη 53). Κατά συνέπεια, αρκεί να μην πληρούται μία από τις δύο αυτές προϋποθέσεις για να μη γίνει δεκτή αίτηση επιστροφής ή διαγραφής δασμών (αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 5ης Ιουνίου 1996, T-75/95, *Günzler Aluminium* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-497, σκέψη 54, και *Aslantrans* κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 53).
- 78 Από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι πληρούται εν προκειμένω η προϋπόθεση περί υπάρξεως ειδικής καταστάσεως (βλ. σκέψη 18 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, η εξέταση του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει να αφορά αποκλειστικά το αν δικαίως η Επιτροπή δέχθηκε την ύπαρξη πρόδηλης αμελείας.
- 79 Κατά πάγια νομολογία, προκειμένου να εκτιμηθεί αν υφίσταται πρόδηλη αμέλεια, κατά την έννοια του άρθρου 239 του ΚΤΚ, επιβάλλεται να λαμβάνεται υπόψη ιδίως η περιπλοκότητα των διατάξεων των οποίων η παράβαση οδηγεί στη γένεση τελωνειακής οφειλής, καθώς και η επαγγελματική πείρα και η επιμέλεια του εμπλεκόμενου επιχειρηματία (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1999, C-48/98, *Söhl & Söhlke*, Συλλογή 1999, σ. I-7877, σκέψη 56, και της 13ης Μαρτίου 2003, C-156/00, *Κάτω Χώρες* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-2527, σκέψη 92).
- 80 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή διαθέτει διακριτική ευχέρεια όταν λαμβάνει απόφαση κατ' εφαρμογήν του άρθρου 239 του ΚΤΚ (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 18ης Ιανουαρίου 2000, T-290/97, *Mehibas Dordtselaan* κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-15, σκέψεις 46 και 78). Επίσης, πρέπει να επισημανθεί ότι η δυνατότητα επιστροφής ή διαγραφής εισαγωγικών δασμών, που γίνεται δεκτή μόνον υπό ορισμένες προϋποθέσεις και σε ειδικά προβλεπόμενες περιπτώσεις, αποτελεί εξαίρεση από το σύνηθες σύστημα των εισαγωγών και των εξαγωγών και, κατά συνέπεια, οι διατάξεις που προβλέπουν μια τέτοια επιστροφή ή διαγραφή πρέπει να ερμηνεύονται στενά. Ειδικότερα, εφόσον η έλλειψη πρόδηλης αμελείας αποτελεί προϋπόθεση *sine qua non* προκειμένου να ζητηθεί η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών δασμών, έπεται ότι η έννοια αυτή πρέπει να ερμηνεύεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε ο αριθμός των περιπτώσεων επιστροφής ή διαγραφής να παραμείνει περιορισμένος (απόφαση *Söhl & Söhlke*, σκέψη 79 ανωτέρω, σκέψη 52).
- 81 Εντούτοις, μολονότι, η Επιτροπή διαθέτει κάποιο περιθώριο εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του άρθρου 239 του ΚΤΚ, οφείλει να ασκεί την εξουσία αυτή σταθμίζοντας πράγματι, αφενός, το συμφέρον της Ένωσης προς διασφάλιση της τηρήσεως της τελωνειακής νομοθεσίας και, αφετέρου, το συμφέρον του καλόπιστου εισαγωγέα να μην υποστεί ζημίες υπερβαίνουσες τον συνήθη επιχειρηματικό κίνδυνο (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 30ής Νοεμβρίου 2006, T-382/04, *Heuschen & Schrouff Oriental Foods* κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 82 Με γνώμονα αυτές τις σκέψεις πρέπει να εξεταστεί ειδικότερα ο δεύτερος λόγος της προσφυγής, προς στήριξη του οποίου το Βασίλειο του Βελγίου δεν παρενέβη.

Επί του δευτέρου λόγου, που στηρίζεται σε παραβίαση της Συνθήκης και των κανόνων εφαρμογής της, ιδίως του άρθρου 239 του ΚΤΚ, και σε παραβίαση της αρχή της αναλογικότητας

- 83 Η προσφεύγουσα επικρίνει την εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση στην προσβαλλόμενη απόφαση πρόδηλης αμέλειας που της προσάπτεται. Υποστηριζόμενη από το Βασίλειο του Βελγίου, αναπτύσσει ορισμένα επιχειρήματα προς στήριξη του λόγου αυτού.
- 84 Πρώτον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να της προσάψει την παραμικρή πρόδηλη αμέλεια, καθόσον οι προβαλλόμενες παραβάσεις στηρίζονται στην εσφαλμένη σκέψη ότι η προσφεύγουσα συνήψε συμφωνία επαναγοράς εμπορευμάτων. Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, δεν είχε τη δυνατότητα να γνωρίζει ότι υφίσταντο πλαστά, όπως αναφερόταν, πιστοποιητικά εισαγωγής, τα οποία είχε αγοράσει υπό τις συνθήκες της αγοράς μέσω του Μ, ο οποίος είχε σχέση εμπιστοσύνης με τη θυγατρική της από πολλά έτη. Τρίτον, σε αντίθεση με όσα δέχεται η νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή δεν αποδεικνύει την πρόδηλη αμέλεια της προσφεύγουσας, ενώ η τελευταία ενεργούσε πάντοτε στο πλαίσιο των συνήθων εμπορικών πρακτικών και επέδειξε επαγγελματισμό και επιμέλεια. Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατά βάση, ότι οι επικρίσεις της Επιτροπής που αφορούν τις εμπορικές σχέσεις με τον Μ και τους δικαιούχους των επίμαχων πιστοποιητικών εισαγωγής είναι αβάσιμες, διότι οι εν λόγω σχέσεις εμπίπτουν στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πρακτικών. Πέμπτον, η επιμέλεια την οποία θα έπρεπε να επιδείξει, κατά την Επιτροπή, είναι αντίθετη προς τη νομολογία, συνιστά μια ιδιαίτερα βαρεία και δυσανάλογα αυστηρή υποχρέωση, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση που υπερβαίνει ευρέως τα όρια του συνήθους εμπορικού κινδύνου. Όμως, κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών, δεν υπήρχε λόγος αμφιβολίας περί της εγκυρότητας των πιστοποιητικών εισαγωγής. Έκτον, η Επιτροπή κακώς έκρινε ότι δεν είχε σημασία εν προκειμένω η προϋπόθεση περί περιπλοκότητας της εφαρμοστέας ρυθμίσεως.
- 85 Με το τρίτο, το τέταρτο και το πέμπτο επιχειρήματά της, τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού και πριν από την εκτίμηση οποιασδήποτε άλλης παρατηρήσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η εταιρία αυτή ενήργησε αμελώς.
- 86 Κατά πρώτο λόγο, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όταν οι τελωνειακές αρχές συνάγουν ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι ο επιχειρηματίας βαρύνεται με δόλο ή με βαρεία αμέλεια, εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει, όταν προτίθεται να διαφοροποιηθεί από την άποψη των εθνικών αρχών, με βάση κρίσιμα πραγματικά στοιχεία, την ύπαρξη πρόδηλης αμέλειας του επιχειρηματία αυτού (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2005, T-26/03, Geologistics κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-3885, σκέψεις 78 και 82).
- 87 Όμως, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, με το από 14 Δεκεμβρίου 2007 έγγραφό της, η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως εξέφρασε την άποψη ότι υφίστατο ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 239 του ΚΤΚ και ότι η προσφεύγουσα δεν είχε επιδείξει πρόδηλη αμέλεια.
- 88 Κατά δεύτερο λόγο, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στην αιτιολογική σκέψη 60 της προσβαλλομένης αποφάσεως, προκειμένου να συναγάγει ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν επιμελής, η Επιτροπή σημείωσε το γεγονός ότι δεν υπήρχαν ίχνη επαφών με τους δικαιούχους των πιστοποιητικών εισαγωγής, ενώ τέτοιες επαφές ήταν αναγκαίες για τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, δεδομένου ότι το όνομα των επιχειρήσεων αυτών αναγραφόταν στις δηλώσεις περί θέσεως σε ελεύθερη κυκλοφορία, πράγμα το οποίο θα μπορούσε να αποτελέσει στοιχείο που να συνεπάγεται ευθύνη τους σε περίπτωση παρατυπιών. Τόνισε, στις αιτιολογικές σκέψεις 60 και 61, ότι, αν η προσφεύγουσα είχε επικοινωνήσει με τις επιχειρήσεις αυτές, θα είχε διαφανεί ότι οι τελευταίες δεν είχαν γνώση περί της έναντι αντιτίμου παραχωρήσεως της χρήσεως των πιστοποιητικών που είχαν συνταχθεί στο όνομά τους, συμπεραίνοντας ότι ο μηχανισμός που χρησιμοποιήθηκε και η ανυπαρξία σχετικών επαφών ήταν στοιχεία δηλωτικά του ότι η προσφεύγουσα ήταν διατεθειμένη να αναλάβει κινδύνους προκειμένου να εισαγάγει μπανάνες στο πλαίσιο δασμολογικής ποσοστώσεως. Η Επιτροπή εξέθεσε, στην αιτιολογική σκέψη 62, ότι οι διαπραγματεύσεις για την αγορά των πιστοποιητικών εισαγωγής

διεξάγονταν απευθείας μεταξύ της προσφεύγουσας και του Μ, στην αιτιολογική σκέψη 63 ότι οι πληρωμές της προσφεύγουσας πραγματοποιούνταν στον προσωπικό τραπεζικό λογαριασμό του Μ και όχι σε λογαριασμό του εργοδότη του τελευταίου, στην αιτιολογική σκέψη 64 ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι ο Μ παραλάμβανε πράγματι τα πιστοποιητικά εισαγωγής τα οποία αυτή του επέστρεφε, ενώ οι δικαιούχοι τους έπρεπε να τα ανακτήσουν προκειμένου να επιτύχουν την απελευθέρωση της εγγυήσεως που είχαν καταθέσει, δυνάμει της εφαρμοστέας ρυθμίσεως, και, στην αιτιολογική σκέψη 65, ότι η έναντι αντιτίμου παραχώρηση της χρήσεως των πιστοποιητικών πραγματοποιείτο με προσωρινά τιμολόγια, που αποστέλλονταν από δύο ισπανικές επιχειρήσεις, ενώ ορισμένα τιμολόγια αποστέλλονταν με τηλεομοιοτυπία από άγνωστη διεύθυνση ή από άγνωστους αποστολείς. Για την Επιτροπή, ο μηχανισμός αυτός δεν εντάσσεται στο πλαίσιο των συνήθων εμπορικών πρακτικών.

- 89 Συνοψίζοντας, οι περιστάσεις που επικαλείται η Επιτροπή για να συναγάγει την έλλειψη επιμέλειας είναι οι ακόλουθες πέντε: η έλλειψη επαφής μεταξύ της προσφεύγουσας και των επιχειρήσεων που ήταν δικαιούχες των πιστοποιητικών εισαγωγής· η έναντι αντιτίμου παραχώρηση της χρήσεως των πιστοποιητικών με απευθείας διαπραγματεύσεις μεταξύ της προσφεύγουσας και του Μ· οι πληρωμές που πραγματοποιούνταν στον προσωπικό λογαριασμό του Μ· η έλλειψη αποδείξεως της εκ μέρους του Μ παραλαβής των πιστοποιητικών που του επέστρεφε η προσφεύγουσα· η χρέωση της έναντι αντιτίμου παραχώρησης της χρήσεως των πιστοποιητικών με προσωρινά τιμολόγια που αποστέλλονταν με τηλεομοιοτυπία, ορισμένα μάλιστα από άγνωστες διευθύνσεις ή από άγνωστους αποστολείς.
- 90 Κατά τρίτο λόγο, πρέπει να σημειωθεί ότι, με το υπόμνημα απαντήσεώς της, η Επιτροπή κρίνει ότι ο μηχανισμός που χρησιμοποίησε η προσφεύγουσα για να αποκτήσει τη χρήση των πιστοποιητικών εισαγωγής είναι «αθέμιτος», ως αντίθετος προς το άρθρο 21, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2362/98, που απαγορεύει κάθε μεταβίβαση δικαιωμάτων απορρεόντων από πιστοποιητικό εισαγωγής εκ μέρους ενός νεοεμφανιζόμενου επιχειρηματία σε παραδοσιακό επιχειρηματία. Επ' αυτού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον αρνείται τη διαγραφή εισαγωγικών δασμών, δεν στηρίζεται στον παράνομο χαρακτήρα του μηχανισμού αγοράς της χρήσεως των πιστοποιητικών εισαγωγής, αλλά στην πρόδηλη αμέλεια της προσφεύγουσας.
- 91 Κατά συνέπεια, το επιχείρημα της Επιτροπής δεν μπορεί να ασκεί επιρροή, εν προκειμένω, επί του βασίμου της αρνήσεως διαγραφής των εισαγωγικών δασμών.
- 92 Κατά τέταρτο λόγο, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη επ' αυτού από το Βασίλειο του Βελγίου, έχει την άποψη ότι μόνο σε περίπτωση αμφιβολιών περί της εγκυρότητας των πιστοποιητικών εισαγωγής η επιβαλλόμενη επιμέλεια θα συνεπαγόταν την ύπαρξη υποχρεώσεως ενέργειας εκ μέρους της. Η Επιτροπή διατείνεται ότι, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υποθέσεως, τις οποίες ε γνώριζε μόνον η προσφεύγουσα, η τελευταία όφειλε να έχει αμφιβολίες και να απαιτήσει περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τους δικαιούχους των πιστοποιητικών εισαγωγής, ενώ το γεγονός ότι ενδεχομένως οι τελωνειακές αρχές δεν διατηρούσαν σχετικές αμφιβολίες δεν ασκεί επιρροή επί του σημείου αυτού.
- 93 Μετά από μια πρώτη εξέταση, από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή αρνήθηκε τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών για τον λόγο ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να είχε αμφιβολίες περί της εγκυρότητας των επίμαχων πιστοποιητικών εισαγωγής. Στην ως άνω απόφαση, η έλλειψη επιμέλειας φαίνεται ότι στηρίζεται στον μηχανισμό που χρησιμοποιήθηκε για την κτήση της χρήσεως των πιστοποιητικών αυτών, ορισμένες πτυχές του οποίου υπερέβαιναν το πλαίσιο των συνήθων εμπορικών πρακτικών (αιτιολογική σκέψη 65 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Διατυπωνόμενο με τον τρόπο αυτό, το επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά την εκτίμηση του βασίμου της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 94 Εντούτοις, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι η Επιτροπή έκρινε ότι, με βάση τον μηχανισμό που χρησιμοποιήθηκε για την κτήση της χρήσεως των επίμαχων πιστοποιητικών εισαγωγής, η προσφεύγουσα έπρεπε να έχει αμφιβολίες για την εγκυρότητα των πιστοποιητικών αυτών, καθόσον, στις αιτιολογικές σκέψεις 60 και 65 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τονίζεται ότι ήταν απαραίτητη η ύπαρξη επαφών με τους δικαιούχους των πιστοποιητικών αυτών και ότι η προσφεύγουσα δεν διερωτήθηκε γιατί σημαντικά χρηματικά ποσά είχαν καταβληθεί με βάση προσωρινά τιμολόγια αποσταλέντα με τηλεομοιοτυπία. Ωστόσο, για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 98 έως 102 και 111 έως 115, τα ως άνω στοιχεία δεν ήταν ικανά να δημιουργήσουν αμφιβολίες, υπό τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως, σχετικά με την εγκυρότητα των επίμαχων πιστοποιητικών εισαγωγής.
- 95 Κατά πέμπτο λόγο, πρέπει να εξεταστούν οι πέντε αιτιάσεις με βάση τις οποίες η Επιτροπή έκρινε ότι η προσφεύγουσα ενήργησε αμελώς.
- 96 Πρώτον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν μπορούσε να έρθει σε επαφή με κάθε δικαιούχο πιστοποιητικού, παρά μόνον αν αναλάμβανε μια διοικητικής φύσεως επιβάρυνση υπερβαίνουσα κάθε εύλογο όριο, λαμβανομένου υπόψη του μεγάλου αριθμού των σχετικών πιστοποιητικών. Η ίδια ενήργησε στο πλαίσιο των συνηθών εμπορικών σχέσεων, αφήνοντας τον Μ να ασχολείται με τις σχετικές επαφές μέσω του δικτύου του. Αν η προσφεύγουσα είχε ενεργήσει διαφορετικά, θα διακύβευε την επαγγελματική της σχέση με τον Μ, τον οποίο είχε ανάγκη προκειμένου αυτός να αναζητήσει νεοεμφανιζόμενους επαγγελματίες επιθυμούντες να παραχωρήσουν έναντι αντιτίμου τη χρήση των πιστοποιητικών εισαγωγής τους. Προβάλλει την άποψη ότι δεν είχε κανένα λόγο κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών να επιδείξει κάποια ιδιαίτερη προσοχή όσον αφορά τις συμφωνίες που συνάπτονταν μέσω του Μ, καθόσον η ακολουθούμενη μέθοδος ήταν η ίδια με εκείνη που εχρησιμοποιείτο στις σχέσεις με άλλους μεσάζοντες.
- 97 Κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να οχυρώνεται πίσω από το επιχείρημα περί σχέσεως εμπιστοσύνης με τον Μ χωρίς να αναλαμβάνει όλες τις συνέπειες της επιλογής της αυτής, καθόσον αυτή έκρινε ότι έπρεπε να δώσει προτεραιότητα στη σχέση αυτή έναντι της επιδείξεως της δέουσας επιμέλειας. Εξάλλου, προβάλλει την άποψη ότι η προσφεύγουσα μπορούσε να ζητήσει από τον Μ να της παράσχει πληροφορίες σχετικά με τους δικαιούχους των πιστοποιητικών, δεδομένου ότι οι εμπορικές τους σχέσεις ήταν αρκετά πρόσφατες κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών. Τέλος, εκτιμά ότι τα μέτρα τα οποία είχε λάβει συγκεκριμένα η προσφεύγουσα για τη διαχείριση των πιστοποιητικών εισαγωγής είναι άνευ σημασίας, καθόσον αυτή δεν εξέθεσε πώς τα μέτρα αυτά συνέβαλαν στην εξακρίβωση της επιμελούς και σύννομης χρησιμοποιήσεως των πιστοποιητικών.
- 98 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα προμηθεύτηκε όλα τα επίμαχα πιστοποιητικά εισαγωγής μέσω του Μ και ότι αυτά περιέρχονταν στη διάθεσή της κατά κανόνα στο τέλος του τριμήνου κατά το οποίο χρησιμοποιούνταν. Πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα, τόσο με τα υπομνήματά της όσο και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τόνισε το γεγονός ότι οι πράξεις για τις οποίες χρησιμοποιήθηκαν τα επίμαχα πιστοποιητικά εισαγωγής αφορούσαν πάντοτε μικρές ποσότητες μπανάνας. Κατ' αυτήν, η περίσταση αυτή δικαιολογούσε την προσφυγή σε μεσάζοντα, ο οποίος ήταν σε καλύτερη θέση να προμηθευτεί σε αρκετά σύντομο χρόνο πιστοποιητικά παρέχοντα τη δυνατότητα εισαγωγής των σχετικών φορτίων εντός των ορίων της δασμολογικής ποσοστώσεως. Η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε τα ως άνω πραγματικά στοιχεία. Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, χωρίς να προβάλλεται αντίρρηση επ' αυτού, ότι επαλήθευε τα τυπικά στοιχεία και το περιεχόμενο των πιστοποιητικών εισαγωγής που χρησιμοποιούσε, ιδίως όσον αφορά το αν οι αναγραφόμενες στα πιστοποιητικά ποσότητες αντιστοιχούσαν σε ποσότητες χορηγηθείσες στον νεοεμφανιζόμενο επιχειρηματία του οποίου το όνομα μνημονευόταν στο οικείο πιστοποιητικό.
- 99 Παρά τους ως άνω ελέγχους, η πρώτη αιτίαση της Επιτροπής συνεπάγεται ότι η προσφεύγουσα ήταν υποχρεωμένη να έρθει σε επαφή με τους δικαιούχους των επίμαχων πιστοποιητικών σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα για να μπορεί να αποκρούσει τις επικρίσεις που διατυπώνονται στις αιτιολογικές σκέψεις 60 και 61 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 100 Ερωτηθείσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση σχετικά με τη φύση και το περιεχόμενο της ως άνω υποχρέωσης, που απορρέει από την αιτιολογική σκέψη 60 της προσβαλλομένης απόφασης, η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να προσδιορίσει τις διατάξεις που ορίζουν την υποχρέωση αυτή και να διευκρινίσει το περιεχόμενό της στο πλαίσιο της διαδικασίας εκτελωνισμού εισαγόμενων εμπορευμάτων, ιδίως της θέσεως σε ελεύθερη κυκλοφορία, περιοριζόμενη στην προβολή του επιχειρήματος ότι η αγορά του δικαιώματος χρησιμοποίησης πιστοποιητικών εισαγωγής από νεοεμφανιζόμενους επιχειρηματίες δεν είναι σύμφωνη προς την τελωνειακή νομοθεσία. Όμως, όπως εξετέθη στις σκέψεις 90 και 91 ανωτέρω, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν στηρίζεται στον παράνομο χαρακτήρα του μηχανισμού αγοράς του δικαιώματος χρησιμοποίησης πιστοποιητικών εισαγωγής.
- 101 Έτσι, η Επιτροπή δεν αποδεικνύει ότι η προσφεύγουσα ήταν υποχρεωμένη να έρθει σε επαφή με τους δικαιούχους των επίμαχων πιστοποιητικών εισαγωγής για να προχωρήσει στον εκτελωνισμό. Ειδικότερα, η Επιτροπή δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι οι επαφές αυτές ήταν υποχρεωτικές για να έχει τη δυνατότητα η προσφεύγουσα να θέσει σε ελεύθερη κυκλοφορία τα σχετικά εμπορεύματα, ενώ δεν αμφισβητείται ότι η τελευταία διεκπεραίωσε ανεμπόδιστα όλες τις τυπικές διοικητικές διαδικασίες εισαγωγής για τα εμπορεύματα που αναφέρονταν στα επίμαχα πιστοποιητικά.
- 102 Κατά τα λοιπά, δεν μπορεί να γίνει γενικώς δεκτό ότι ο επιχειρηματίας ο οποίος εισάγει εμπορεύματα στην Ένωση και ο οποίος, προς τον σκοπό αυτόν, προσφεύγει στις υπηρεσίες κάποιου μεσάζοντος προκειμένου να έχει τη χρήση πιστοποιητικών εισαγωγής πρέπει να λογίζεται ότι ενεργεί χωρίς σύνεση ή αμελώς αν δεν εξακριβώνει την ταυτότητα των δικαιούχων των πιστοποιητικών. Πράγματι, η προσφυγή στις υπηρεσίες ενός τέτοιου μεσάζοντος αποτελεί έναν από τους τρόπους ασκήσεως της εισαγωγικής δραστηριότητας τους οποίους μπορεί ελεύθερα να επιλέξει ο εισαγωγέας, έχει δε ως σκοπό τη διευκόλυνση της ασκήσεως της δραστηριότητας αυτής, καθόσον ο εισαγωγέας, κρίνει ότι, στο πλαίσιο μιας συγκεκριμένης οικονομικής καταστάσεως ο μεσάζων μπορεί να αναζητήσει πολύ ευκολότερα από τον εισαγωγέα νεοεμφανιζόμενους επιχειρηματίες που έχουν πιστοποιητικά και επιθυμούν να παραχωρήσουν τη χρήση τους, ιδίως όταν, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, ο εισαγωγέας έχει ανάγκη από μεγάλο αριθμό πιστοποιητικών σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα (βλ. σκέψη ανωτέρω 98). Όταν δεν υφίσταται κανένα άλλο συγκεκριμένο περιστατικό ικανό να δημιουργήσει αμφιβολίες στον επιχειρηματία όσον αφορά την εγκυρότητα των χρησιμοποιούμενων πιστοποιητικών εισαγωγής, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι είναι αναγκαία η επαφή με τους δικαιούχους των πιστοποιητικών εισαγωγής με σκοπό να τεθούν τα εισαγόμενα εμπορεύματα σε ελεύθερη κυκλοφορία.
- 103 Επομένως, η Επιτροπή δεν αποδεικνύει ότι οι περιστάσεις που εκτίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 60 και 61 της προσβαλλομένης απόφασης στοιχειοθετούν έλλειψη επιμέλειας εκ μέρους της προσφεύγουσας.
- 104 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ήταν φυσικό να προβεί σε πληρωμές στον προσωπικό λογαριασμό του Μ, διότι αυτός ενεργούσε ως ανεξάρτητος επιχειρηματίας και διότι το ίδιο συνέβαινε και με τις σχέσεις της με άλλους μεσάζοντες, ότι δεν μπορεί να της προσαφθεί ότι δεν βεβαιωνόταν ότι ο Μ όντως παραλάμβανε τα πιστοποιητικά τα οποία αυτή του επέστρεφε, πράγμα το οποίο θα αποτελούσε υπέρμετρη επιβάρυνση και θα εξέφευγε των ορίων της συνήθους εμπορικής πρακτικής, καθώς και ότι, αν ο Μ δεν είχε παραλάβει τα πιστοποιητικά, η ίδια θα ενημερωνόταν συναφώς, λαμβανομένου υπόψη ιδίως του γεγονότος ότι οι επαγγελματικές τους σχέσεις ήταν τακτικές.
- 105 Με το υπόμνημα απαντήσεως η Επιτροπή επαναλαμβάνει τις επικρίσεις που διατυπώνει στην προσβαλλόμενη απόφαση, δηλαδή ότι βάσει του επιβαλλόμενου εν προκειμένω βαθμού επιμελείας ευλόγως μπορούσε να αναμένεται από την προσφεύγουσα να φροντίζει ώστε οι πληρωμές να πραγματοποιούνται στους κατάλληλους λογαριασμούς και να βεβαιώνεται για την εκ μέρους του παραλήπτη παραλαβή των πιστοποιητικών τα οποία αυτή επέστρεφε. Η Επιτροπή σημειώνει ότι έπρεπε να δημιουργήσει αμφιβολίες στην προσφεύγουσα, ως επιμελή επιχειρηματία, η περίπτωση ότι ο Μ επιθυμούσε να του καταβάλλονται σημαντικά ποσά στον ίδιο προσωπικά και σε ιδιωτικούς λογαριασμούς, εν αγνοία του εργοδότη του.

- 106 Η δεύτερη, η τρίτη και η τέταρτη αιτίαση που περιλαμβάνονται στις αιτιολογικές σκέψεις 62 έως 64 της προσβαλλομένης αποφάσεως αφορούν την αγορά του δικαιώματος χρήσεως των πιστοποιητικών με άμεσες διαπραγματεύσεις μεταξύ της προσφεύγουσας και του Μ, τις πληρωμές στον προσωπικό τραπεζικό λογαριασμό του Μ και την έλλειψη αποδείξεων περί παραλαβής εκ μέρους του Μ των πιστοποιητικών που του επέστρεψε η προσφεύγουσα (βλ. σκέψη 89 ανωτέρω).
- 107 Όσον αφορά το πραγματικό πλαίσιο της διαφοράς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα διατηρούσε εμπορικές σχέσεις με τον Μ από το 1997, καθόσον μία από τις ιταλικές θυγατρικές της είχε προηγουμένως τέτοιες σχέσεις επί πολλά έτη με μια πορτογαλική επιχείρηση διεθνούς εμπορίου για την οποία εργαζόταν ο Μ. Από το σύνολο της δικογραφίας προκύπτει επίσης ότι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, εμπορικές σχέσεις με σκοπό την αγορά δικαιώματος χρησιμοποίησης πιστοποιητικών εισαγωγής υφίσταντο αποκλειστικά μεταξύ της ίδιας και του Μ, πράγμα το οποίο η Επιτροπή αναγνώρισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι δεν αμφισβητεί (πρακτικά σ. 65). Επιπλέον, κανένα στοιχείο της προσβαλλομένης αποφάσεως ή των υπομνημάτων της Επιτροπής δεν θέτει υπό αμφισβήτηση το προβληθέν από την προσφεύγουσα επιχείρημα ότι ο Μ ασκούσε τη δραστηριότητα του μεσάζοντος ως ανεξάρτητος επιχειρηματίας, ούτε αποδεικνύει ότι ο τελευταίος ασκούσε δολίως τη δραστηριότητά του αυτή. Επομένως, τα επιχειρήματα της Επιτροπής που υπενθυμίζονται στη σκέψη 105 ανωτέρω πρέπει οπωσδήποτε να απορριφθούν, διότι στηρίζονται στη σκέψη, η οποία συνάγεται επίσης από την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η προσφυγή στις υπηρεσίες μεσάζοντος, ο οποίος εξάλλου ήταν υπάλληλος επιχειρήσεως διεθνούς εμπορίου, με σκοπό την κτήση του δικαιώματος χρησιμοποίησης πιστοποιητικών εισαγωγής, ενείχε αυξημένο κίνδυνο εμπλοκής σε δόλιες ενέργειες.
- 108 Υπό τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως, λαμβανομένων επίσης υπόψη των στοιχείων που εκτίθενται στη σκέψη 102 ανωτέρω, δεν αποτελεί στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η προσφεύγουσα ενήργησε αμελώς ούτε η εκ μέρους της προσφεύγουσας διαπραγμάτευση της έναντι αντιτίμου παραχωρήσεως της χρήσεως των επίμαχων πιστοποιητικών απευθείας με τον Μ, ούτε η πληρωμή του συνόλου του σχετικού τιμήματος στον προσωπικό τραπεζικό λογαριασμό του τελευταίου, ούτε το γεγονός ότι δεν ζητήθηκε από αυτόν η απόδειξη της παραλαβής των επίμαχων χρησιμοποιούμενων πιστοποιητικών τα οποία του επέστρεψε η προσφεύγουσα.
- 109 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η χρησιμοποίηση προσωρινών τιμολογίων συνιστά συνήθη εμπορική πρακτική, ακολουθούμενη από άλλους μεσάζοντες και από άλλους εισαγωγείς, καθόσον τα τιμολόγια αυτά αποτελούν δελτία παραγγελίας βάσει των οποίων η ίδια εξοφλούσε τον Μ, ο οποίος συνέτασσε στη συνέχεια τα οριστικά τιμολόγια. Το γεγονός ότι τα τιμολόγια αποστέλλονταν από ισπανικές επιχειρήσεις τις οποίες δεν εγνώριζε η προσφεύγουσα δεν αποτελεί ιδιαίτερο στοιχείο που έπρεπε να την παρακινήσει να επιδείξει περισσότερη προσοχή, δεδομένου ότι οι επιχειρηματίες αυτοί ήταν επιχειρήσεις άγνωστες στον τομέα του εμπορίου μπανάνας και το σύνολο των επαφών με τους εμπλεκόμενους επιχειρηματίες πραγματοποιείτο από τον Μ, ενώ η Επιτροπή δεν αποδεικνύει την ύπαρξη πρόδηλης αμέλειας.
- 110 Η Επιτροπή εκτιμά ότι το πρόβλημα ανακύπτει από τις περιστάσεις υπό τις οποίες χρησιμοποιήθηκαν προσωρινά τιμολόγια, ήτοι από την αποστολή τους με τηλεομοιοτυπία από άγνωστους αποστολείς και από άγνωστες διευθύνσεις. Για τον λόγο αυτόν, η προσφεύγουσα όφειλε να προβεί σε σχετικές επαληθεύσεις.
- 111 Επί του σημείου αυτού, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στην αιτιολογική σκέψη 65 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή εξέθεσε τα ακόλουθα:

«[Γ]ια την πληρωμή της έναντι αντιτίμου παραχωρήσεως της χρήσεως πιστοποιητικών εκδίδονταν προσωρινά τιμολόγια (pro forma) αποστέλλομενα με [τηλεομοιοτυπία] από τις δύο προαναφερθείσες ισπανικές επιχειρήσεις, προκύπτει δε από τον φάκελο ότι ορισμένα από τα προσωρινά αυτά τιμολόγια είχαν αποσταλεί με [τηλεομοιοτυπία] από άγνωστες διευθύνσεις ή από άγνωστους αποστολείς. Η Επιτροπή αμφιβάλλει αν αποτελεί συνήθη εμπορική πρακτική να καταβάλλονται σημαντικά

χρηματικά ποσά με βάση απλώς προσωρινά τιμολόγια παραλαμβανόμενα [τηλεομοιοτυπία] στο πλαίσιο τέτοιων περιστάσεων· όμως, από τον σχετικό φάκελο δεν προκύπτει ότι η [προσφεύγουσα] ανησύχησε έστω και κατ' ελάχιστο για τον λόγο αυτόν.»

- 112 Επιβάλλεται καταρχάς η διαπίστωση ότι από τα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας και από την επ' ακροατηρίου συζήτηση ανέκυψε μια διαφορετική εκτίμηση σχετικά με ένα πραγματικό στοιχείο. Πράγματι, απαντώντας στις ερωτήσεις που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο, η Επιτροπή προσκόμισε τα τιμολόγια τεσσάρων επιχειρήσεων που είχαν παραχωρήσει έναντι αντιτίμου στην προσφεύγουσα το δικαίωμα χρήσεως των επίμαχων πιστοποιητικών. Όμως, αφενός, η προσφεύγουσα αμφισβήτησε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το υποστατό των στοιχείων αυτών, διατεινόμενη ότι μία μόνον από τις ως άνω επιχειρήσεις της είχε παραχωρήσει έναντι αντιτίμου το δικαίωμα χρήσεως των επίμαχων πιστοποιητικών. Αφετέρου, τα εν λόγω στοιχεία αντιφάσκουν προς εκείνα τα οποία εκθέτει η OLAF, στο από 22 Σεπτεμβρίου 2000 έγγραφο εργασίας, το οποίο έκανε λόγο για δύο εμπλεκόμενες ισπανικές επιχειρήσεις, μία για το έτος 1998 και μία άλλη για το έτος 1999, καθώς και προς την προσβαλλόμενη απόφαση (αιτιολογικές σκέψεις 11 και 65).
- 113 Πρέπει, επίσης, να σημειωθεί ότι, προς στήριξη της διαπιστώσεως περί ελλείψεως επιμέλειας εκ μέρους της προσφεύγουσας, η Επιτροπή στηρίζεται ειδικότερα στην περίπτωση ότι τα προσωρινά τιμολόγια αγοράς δικαιωμάτων χρησιμοποίησε των επίμαχων πιστοποιητικών είχαν αποσταλεί από άγνωστες συσκευές τηλεομοιοτυπίας και από άγνωστους αποστολείς. Ειδικότερα, η Επιτροπή εξέθεσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι τα επίμαχα προσωρινά τιμολόγια προέρχονταν από την Ισπανία, ότι οι αριθμοί συσκευών τηλεομοιοτυπίας ήταν ισπανικοί ή ότι στα παραλαμβανόμενα με τηλεομοιοτυπία τιμολόγια αναφερόταν η ένδειξη ορισμένων ισπανικών «copy shops» (καταστημάτων φωτοαντιγράφων).
- 114 Από το σύνολο της δικογραφίας, όμως, προκύπτει ότι τα δικαιώματα χρήσεως των επίμαχων πιστοποιητικών, που αφορούν αποκλειστικά το έτος 1999, είχαν παραχωρηθεί έναντι αντιτίμου από μια ισπανική επιχείρηση (βλ. σκέψη 112 ανωτέρω). Όλα τα προσωρινά τιμολόγια της επιχείρησης αυτής, τα οποία προσκόμισε η Επιτροπή σε απάντηση στα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας, περιλαμβάνουν μια ταχυδρομική διεύθυνση και έναν αριθμό τηλεφώνου, που αναγράφονται στην επικεφαλίδα τους. Ένα από τα τιμολόγια αυτά περιλαμβάνει την ένδειξη «casa de fotocopia» (κατάστημα φωτοαντιγράφων) στο άνω περιθώριό του και μία άλλη έναν αριθμό τηλεομοιοτυπίας, προφανώς ισπανικό, καθώς και την ένδειξη «semon» στο άνω περιθώριο.
- 115 Μολονότι τα στοιχεία που παρατίθενται στη σκέψη 114 ανωτέρω δεν προκύπτουν ρητώς από την προσβαλλόμενη απόφαση, μπορεί να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή αναφέρθηκε σε αυτά σημειώνοντας, στην αιτιολογική σκέψη 65, ότι προσωρινά τιμολόγια αποστέλλονται με τηλεομοιοτυπία από άγνωστες διευθύνσεις. Εντούτοις, η περίπτωση αυτή δεν αρκεί για να αποδείξει την έλλειψη επιμέλειας της προσφεύγουσας στην υπό κρίση υπόθεση. Αφενός, το γεγονός ότι ένα προσωρινό τιμολόγιο προερχόμενο από επιχείρηση εδρεύουσα στην Ισπανία αποστέλλεται από συσκευή τηλεομοιοτυπίας της χώρας αυτής δεν αποτελεί περίπτωση ικανή να οδηγήσει τον επιχειρηματία που παραλαμβάνει το τιμολόγιο αυτό να εντείνει την επιμέλειά του. Αφετέρου, το γεγονός ότι ένα από τα πέντε τιμολόγια που απέστειλε η εν λόγω ισπανική επιχείρηση στην προσφεύγουσα προερχόταν από επιχείρηση που έδιδε την εντύπωση ότι ήταν κατάστημα φωτοαντιγράφων δεν αρκούσε καθαυτό για να δημιουργήσει αμφιβολίες στην προσφεύγουσα όσον αφορά την εμπορική της σχέση με την επιχείρηση αυτή ή όσον αφορά την εγκυρότητα των επίμαχων πιστοποιητικών. Ελλείψει άλλων συγκεκριμένων περιστάσεων προς στήριξη της αιτιάσεως που αφορά τη χρήση προσωρινών τιμολογίων, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι αποδεικνύονται οι αμφιβολίες της Επιτροπής όσον αφορά το αν αποτελεί συνήθη εμπορική πρακτική η πληρωμή σημαντικών ποσών με βάση τέτοια τιμολόγια παραλαμβανόμενα υπό τις ανωτέρω περιγραφόμενες συνθήκες.
- 116 Επομένως, η Επιτροπή δεν αποδεικνύει, με τα στοιχεία που εξέθεσε στην αιτιολογική σκέψη 65 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προσφεύγουσα ενήργησε, εν προκειμένω, αμελώς.

- 117 Χωρίς να απαιτείται εξέταση του πρώτου, του δεύτερου και του έκτου επιχειρήματος του δεύτερου λόγου της προσφυγής, από τις σκέψεις 103, 108 και 116 ανωτέρω προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος είναι βάσιμος, διότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε αποδείξεις, όπως απαιτεί η νομολογία που υπενθυμίζεται στη σκέψη 86 ανωτέρω, σχετικά με την έλλειψη επιμέλειας της προσφεύγουσας και, επομένως, σχετικά με την πρόδηλη αμέλειά της.
- 118 Κατά συνέπεια, χωρίς να απαιτείται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του πρώτου, του τρίτου και του τετάρτου λόγου της προσφυγής, πρέπει να ακυρωθεί το άρθρο 1, παράγραφος 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως και να απορριφθεί κατά τα λοιπά η προσφυγή.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 119 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, κατά την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα δικαστικά έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα έξοδά του, αν έχει ηττηθεί εν μέρει ως προς τα αιτήματά του.
- 120 Εν προκειμένω, επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε επί του ουσιώδους μέρους της προσφυγής, πρέπει να καταδικαστεί να φέρει, πέραν των δικαστικών της εξόδων, και τα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.
- 121 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Εν προκειμένω, το Βασίλειο του Βελγίου πρέπει να καταδικαστεί να φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Ακυρώνει το άρθρο 1, παράγραφος 3, της αποφάσεως C(2010) 2858 τελικό της Επιτροπής, της 6ης Μαΐου 2010, που διαπιστώνει ότι δικαιολογείται η χρέωση δασμών a posteriori και ότι είναι δικαιολογημένη η διαγραφή δασμών έναντι ενός οφειλέτη, όχι όμως έναντι κάποιου άλλου οφειλέτη σε μια συγκεκριμένη περίπτωση.**
- 2) **Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.**
- 3) **Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα έξοδα της Firma Léon Van Parys.**
- 4) **Το Βασίλειο του Βελγίου φέρει τα δικαστικά έξοδά του.**

Forwood

Dehousse

Schwarcz

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Μαρτίου 2013.

(υπογραφές)